

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 15, 2024

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:689](#) 14-05-2024

Bewijsklachten ten aanzien van voorwaardelijk opzet tot mishandeling.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:661](#) 14-05-2024

Heeft de verdachte voorwaardelijk opzet gehad op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:647](#) 14-05-2024

Heeft het hof op grond van artikel 354a lid 2 Sv bij het bepalen van de taakstraf 'rekening gehouden' met de ten dele betaalde geldboete van € 500 die is opgelegd bij de strafbeschikking?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:686](#) 14-05-2024

Vindt de verklaring van de aangeefster voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:691](#) 14-05-2024

Moet de strategie van de klager gevolgen hebben voor de ontvankelijkheid van de klager in het klaagschrift?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:690](#) 14-05-2024

Is er sprake van nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de uitspraak?

RECHTSPRAAK

Is er sprake van nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de uitspraak?

Is er sprake van nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de uitspraak?

Het cassatiemiddel klaagt dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 maart 2021 in strijd met artikel 327 Sv niet door de voorzitter is ondertekend.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 maart 2021 is niet door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld vastgesteld en ondertekend overeenkomstig artikel 327 Sv. Aan dat verzuim doet niet af dat dit proces-verbaal wel is vastgesteld en ondertekend door de griffier. Op grond van de tweede volzin van artikel 327 Sv kan vaststelling en ondertekening van het proces-verbaal door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld, immers niet worden gemist. (Vgl. HR 17 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1803.)

De enkele onderaan het proces-verbaal vermelde grond dat de raadsheer niet in staat was tot vaststelling en ondertekening van dit proces-verbaal, omdat hij sinds 30 april 2022 niet meer werkzaam was bij het hof, vormt niet een zodanig bijzondere omstandigheid dat het aan het hiervoor genoemde verzuim te verbinden gevolg van nietigheid van het onderzoek op de terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gegeven einduitspraak achterwege kan blijven.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:690

Zaaknummer: 22/01263

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: M.A.C. de Bruijn

Wetsartikelen: 327 Sv

RECHTSPRAAK

Vindt de verklaring van de aangeefster voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Vindt de verklaring van de aangeefster voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van één getuige.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv kan het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd. (Vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452.)

Het hof heeft geoordeeld dat de feiten en omstandigheden waarover de aangeefster heeft verklaard, in voldoende mate steun vinden in de andere gebruikte bewijsmiddelen, die daarbij in onderlinge samenhang moeten worden gezien. Dat oordeel is echter om de volgende redenen niet zonder meer begrijpelijk. De in bewijsmiddel 2 opgenomen transcriptie van de WhatsApp-berichten die de aangeefster heeft verstuurd naar haar huisgenoot, bevat in de kern niet meer dan een verslag van de aangeefster zelf over het in de tenlastelegging bedoelde voorval in de massagesalon. Daarnaast houden de overige door het hof gebruikte bewijsmiddelen slechts in (i) dat de verdachte heeft verklaard dat hij als masseur werkt in de

massagesalon en dat uit het klantensysteem is gebleken dat hij de aangeefster op de in de tenlastelegging genoemde datum een massage heeft gegeven, en (ii) dat de huisgenoot enkele jaren na die datum heeft waargenomen dat de aangeefster tijdens gesprekken over het voorval 'zichtbaar minder zelfverzekerd' was, dat de huisgenoot aan de aangeefster kon zien dat het voorval haar bezighield en dat aangeefster er, ook naar eigen zeggen, veel over piekerde.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:686

Zaaknummer: 22/01468

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en F. Posthumus

Advocaten: N.F.M. van Osta

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Moet de strategie van de klager gevolgen hebben voor de ontvankelijkheid van de klager in het klaagschrift?

Moet de strategie van de klager gevolgen hebben voor de ontvankelijkheid van de klager in het klaagschrift?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift, dat strekt tot opheffing van het beslag en teruggave van de onder de klager in beslag genomen riem met Hells Angels-gesp (hierna: de riem).

De beklagrechtster heeft aan de ongegrondverklaring van het klaagschrift ten grondslag gelegd dat er 'geen reden is om aan te nemen dat ter terechtzitting in hoger beroep met betrekking tot de onderhavige riem met de Hells Angels gesp, ware deze ook op de beslaglijst vermeld, anders was besloten dan met betrekking tot de andere verbeurdverklarde Hells Angels (kleding)goederen' die zijn verbeurd verklaard. Hierin ligt besloten dat de beklagrechtster heeft geoordeeld dat het beslag op de riem moet worden gehandhaafd met het oog op de verbeurdverklaring van dat voorwerp. Dit oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Op grond van artikel 33 lid 1 Sr kan immers de (bijkomende) straf van verbeurdverklaring (als onderdeel van een straftoematingsbeslissing) uitsluitend worden uitgesproken bij de veroordeling wegens enig strafbaar feit. In het arrest van het hof Amsterdam bij gelegenheid van de veroordeling van de klager uitgesproken verbeurdverklaring strekt zich echter niet uit tot de riem, terwijl dat arrest – met de daarin opgenomen verbeurdverklaring – inmiddels onherroepelijk is geworden.

Het cassatiemiddel slaagt.

Naar aanleiding van het gestelde in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.9 tot en met 3.11 en met het oog op de verdere afdoening van de zaak merkt de Hoge Raad het volgende op. Op grond van artikel 552a lid 1 en 3 Sv kan een belanghebbende zich binnen drie maanden nadat de uitspraak onherroepelijk is geworden schriftelijk beklagen over het verzuim om te beslissen over de met toepassing van artikel 94 Sv in beslag genomen voorwerpen ten aanzien

waarvan nog geen last tot teruggave is gegeven. Er bestaat geen grond om de klager niet-ontvankelijk te verklaren in zijn beklag omdat hij, als verdachte, bij de behandeling van de strafzaak niet aan de orde heeft gesteld dat een in beslag genomen voorwerp niet is vermeld op de lijst als bedoeld in artikel 309 lid 1 Sv of, als het gaat om de behandeling van de strafzaak in hoger beroep, dat de rechter in eerste aanleg heeft verzuimd over een specifiek, op grond van artikel 94 Sv in beslag genomen voorwerp een beslissing te nemen als bedoeld in artikel 353 lid 1 Sv. Het is primair de verantwoordelijkheid van het openbaar ministerie om de rechter in de strafzaak te voorzien van een volledige en correcte lijst als bedoeld in artikel 309 lid 1 Sv, om de rechter daarmee in staat te stellen overeenkomstig artikel 353 lid 1 Sv over alle op grond van artikel 94 Sv in beslag genomen voorwerpen een beslissing te nemen. Op die lijst moeten ook voorwerpen worden vermeld waarvan het beslag inmiddels is beëindigd anders dan door teruggave daarvan, omdat de strafrechter ook daarover op grond van artikel 353 Sv nog een beslissing moet geven (vgl. HR 27 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD5210).

De redactie, mei 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:691

Zaaknummer: 22/04450

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 94 Sv, 353 Sv, 33 Sv, 552a Sv en 309 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof op grond van artikel 354a lid 2 Sv bij het bepalen van de taakstraf ‘rekening gehouden’ met de ten dele betaalde geldboete van € 500 die is opgelegd bij de strafbeschikking?

Heeft het hof op grond van artikel 354a lid 2 Sv bij het bepalen van de taakstraf ‘rekening gehouden’ met de ten dele betaalde geldboete van € 500 die is opgelegd bij de strafbeschikking?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 354a lid 2 Sv bij het bepalen van de op te leggen straf geen ‘rekening heeft gehouden’ met de betalingen die de verdachte heeft gedaan in verband met de in deze zaak uitgevaardigde strafbeschikking.

Als een strafbeschikking geheel of gedeeltelijk is ten uitvoer gelegd, moet de rechter op grond van artikel 354a lid 2 Sv daarmee ‘rekening houden’ bij het bepalen van de op te leggen straf of maatregel. Uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis moet voor een geval als dit – waarin niet sprake is van een voor compensatie in aanmerking komende ‘overeenkomende straf’, omdat het hof aan de verdachte een taakstraf heeft opgelegd terwijl in de door het hof vernietigde strafbeschikking aan de verdachte een geldboete was opgelegd – worden afgeleid dat de rechter met het oog op het voorkomen van een onevenredige bestraffing, bij de strafoplegging aangeeft welke invloed de door de verdachte in verband met de tenuitvoerlegging van de strafbeschikking gedane betalingen hebben op de omvang van de door de rechter op te leggen taakstraf.

Het hof heeft overwogen dat de strekking van artikel 354a Sv is dat ‘nu de oorspronkelijk opgelegde straf niet ten uitvoer kon worden gelegd, daarmee door de strafrechter rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de strafmodaliteit’. Het hof heeft echter nagelaten om inzichtelijk te maken of en, zo ja, hoe het bij het bepalen van de op te leggen taakstraf rekening heeft gehouden in de eerder bedoelde zin met de door de verdachte in verband met de uitgevaardigde strafbeschikking gedane betalingen. De strafoplegging is daarom niet

toereikend gemotiveerd. Het hof heeft immers in het midden gelaten of het bij de strafoplegging tot uitgangspunt heeft genomen dat de door het hof opgelegde taakstraf van 40 uren – in plaats van ‘de overwogen geldboete van € 1.000’ – een passende straf is in aanvulling op de al door de verdachte gedane betalingen, of dat die betalingen op enigerlei wijze in mindering zullen worden gebracht bij de tenuitvoerlegging van de door het hof opgelegde taakstraf. De enkele overweging van het hof dat ‘het Centraal Justitiele Incassobureau (CJIB) gaat over de afwikkeling van de door de verdachte in het kader van de eerder aan hem opgelegde – en bij dit arrest vernietigde – strafbeschikking betaalde bedragen’ volstaat in dit verband niet.

Het cassatiemiddel slaagt.

De redactie, mei 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:647

Zaaknummer: 22/00304

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: J. van der Stel

Wetsartikelen: 354a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de verdachte voorwaardelijk opzet gehad op het toebrengen van zwaar lichamenteijk letsel?

Heeft de verdachte voorwaardelijk opzet gehad op het toebrengen van zwaar lichamenteijk letsel?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van zware mishandeling wat betreft het opzet ontoereikend is gemotiveerd.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet het volgende worden vooropgesteld. Voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg – zoals hier zwaar lichamenteijk letsel – is aanwezig wanneer de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dat gevolg zal intreden.

De beantwoording van de vraag of een gedraging de aanmerkelijke kans op een bepaald gevolg in het leven roept, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval, waarbij betekenis toekomt aan de aard van de gedraging en de omstandigheden waaronder deze is verricht. Het moet gaan om een kans die naar algemene ervaringsregels aanmerkelijk is te achten, dat wil zeggen: een in de gegeven omstandigheden reële, niet onwaarschijnlijke mogelijkheid.

Voor de vraag of sprake is van bewuste aanvaarding van zo'n kans heeft te gelden dat uit de enkele omstandigheid dat de verdachte wetenschap heeft van de aanmerkelijke kans dat het gevolg zal intreden, niet zonder meer kan volgen dat hij de aanmerkelijke kans op het gevolg ook bewust heeft aanvaard, omdat ook sprake kan zijn van bewuste schuld. In dat verband kunnen de aard van de gedraging en de omstandigheden waaronder deze is verricht, van belang zijn. Bepaalde gedragingen kunnen naar hun uiterlijke verschijningsvorm worden aangemerkt als zozeer gericht op een bepaald gevolg dat het – behoudens contra-indicaties – niet anders kan zijn dan dat de verdachte de aanmerkelijke kans op het betreffende gevolg bewust heeft aanvaard. (Vgl. HR 25 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AE9049 en HR 29 mei 2018, ECLI:NL:HR:2018:718.)

Uit de bewijsvoering volgt dat de verdachte de aangever een op diens linkeroog gerichte harde vuistslag heeft gegeven, met zodanige kracht dat de aangever zich nog net staande kon houden en daardoor fracturen in het jukbeen en in het botgebied tussen oogkas, neus en bijholte opliep. Het in zijn arrest besloten liggende oordeel van het hof dat de vuistslag is gegeven op een uiterst kwetsbaar deel van het hoofd en dat de verdachte onder die omstandigheden de ‘aanmerkelijke kans’ heeft aanvaard dat hij het slachtoffer zwaar lichamelijk letsel zou toebrengen, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De redactie, mei 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:661

Zaaknummer: 22/03658

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten ten aanzien van voorwaardelijk opzet tot mishandeling.

Bewijsklachten ten aanzien van voorwaardelijk opzet tot mishandeling.

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de plaatsvervangend advocaat-generaal, onder 2.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:689

Zaaknummer: 22/00962

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en F. Posthumus

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 301 Sr